

»He, he, kaj pa imaš od vsega svojega dela?«
jo zavrne čmrlj.

»Kaj imam? Ravno včeraj so se menili dedek, naš gospodar, da bodo prodali naše satovje svečarju, in on bo vлил bele vitke sveče, da bodo gorele na oltarju Stvarniku v čast. Kaj si moreš misliti večje plačilo?« je odgovorila čebelica in odletela.

Volk in prešič.

Volk se je bil vjel v past. »Oh!« je začel ubogi ujetnik, »to je pravična kazen, ker sem raztrgal marsikatero jačnje ali pa tudi druge uboge živalce. Toda zdaj se pa hočem poboljšati; odslej ne bom pokusil več mesa, marveč živel bom kot puščavnik ter se hranil s koreninami in zeliščem, kvečjemu še z ribami.« Res se je srečno rešil iz zadrge. Zopet se povrne v gozd. Prva žival, ki jo je tam našel, je bil prešič, ki se je valjal po luži. »Ej!« reče volk, »to je gotovo riba,« ter raztrga in požre prešiča.

Ljudje, ki hočejo storiti kaj napačnega, hitro najdejo kak izgovor.

Klobasa in miška.

Klobasa in miška sta skupno stanovali ter sta se dobro razumeli med seboj. Če je šla miška na izprehod, je kuhala klobasa; če se je šla pa klobasa izprehajati, je pa miška kuhala.

Obe sta kuhali vedno le zelje, ker jima je šlo najbolj v slast. Kadar je klobasa kuhala, je bilo zelje vedno boljše in je imelo vrh tega zelo prijeten okus. Tudi miška bi bila rada skuhalo tako dobro zelje. Zato nekoč vpraša klobaso: »Ti, klobasa, kakó pa kuhaš ti, da je tvoje zelje vedno tako okusno in da tako dobro diši?«

Klobasa pa ni hotela izdati svoje skrivnosti ter je samo rekla: »Tvoje zelje je ravnotako dobro kot moj!«

»Ne, ne!« je zavpila miška, »prosim te, povej mi vsaj, kako pričneš kuhati.«

Tedaj se pa klobasa omehča ter pravi: »Ko je zelje prav vroče in vre, potem skočim v zelje in tekam v loncu semtertja tako dolgo, da dobi zelje od mene dober okus.«

»Hm,« si misli miška, »tudi jaz bom tako naredila!«

Ko je bila miška sama doma in ko je zelje vrelo, pumpst — skoči noter in hoče tekati semtertja. Ali: o joj, o joj! Zelje je bilo preveč vroče, in uboga miška se je opekla, da je poginila. Ko je prišla opoldan klobasa obedovat, ni bilo miške več nikjer. Zastonj jo je iskala povsod, miške ni bilo videti.

Vsede se klobasa žalostna k obedu ter začne po navadi jesti zelje. Ko zajame prvokrat, zagleda v zelju mrtvo miško ter se tako prestraši, da pade v zelje ter se od samega strahu razpoči. No, potem je bilo zelje šele dobro. Toda nikočar ni bilo, da bi ga bil pojedel.

Pleničer.

Deklamovanke.

3. Matí in sin.

Napregel je konjiča dva;
„O večni luči bom doma!“

Pa vzdihne mati, reče to:
„Tako mi v srci je hudó!“

Le pazi, pazi, sinko moj,
ne vem, če bode prav s teboj!“

A fant smehljaje dvigne bič,
„Ne bojte, mamica, se nič!“ —

Pač dolg je bil za mater dan —
a zdaj zvoní čez hrib in plan.